

Босна и Херцеговина
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 013189 15 Увп
Бања Лука, 04.5.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше предсједника вијећа, те Страхиње Ђурковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз судјеловање записничара Сање Орашчанин, у управном спору по тужби Н.Б. и Б.В., оба из Б., Улица ... (у даљем тексту: тужиоци), против рјешења број 15.02-364-225/12 од 23.10.2013. године туженог Министарства за ... РС, у предмету понављања поступка издавања урбанистичке сагласности, одлучујући о захтјеву тужилаца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 013189 13 У од 4.6.2015. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 04.5.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 013189 13 У од 4.6.2015. године се преиначава, на начин да се тужба уважава и оспорени акт поништава.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против уводно означеног акта туженог којим је одбијена жалба тужилаца изјављена против рјешења Одјелења за ..., Административне службе Града Б. број 03-364-912/08 од 23.4.2012. године. Тим првостепеним рјешењем одбијен је приједлог тужилаца за понављање поступка окончаног рјешењем тог органа од 02.7.2008. године којим је дата урбанистичка сагласност Н. и С.Ж. за изградњу стамбеног објекта П+М (јединица дуплекса) у Ул. ..., к.ч. бр. 625/59 стари премјер, а који одговара к.ч. бр. 1152 к.о. Б. 7 новог премјера.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је првостепени орган жалбу тужилаца сматрао приједлогом за понављање поступка издавања урбанистичке сагласности заинтересованим лицима, па будући да тужиоци нису учествовали у том поступку, то је првостепени орган, сагласно одредби члана 71. став 1. тачка е) Закона о просторном уређењу („Службени гласник РС“ број 84/02 - Пречишћени текст и 14/03, 112/06 и 53/07, у даљем тексту: Закон), омогућио тужиоцима учешће у том поступку, али је правилно њихов приједлог за понављање поступка, окончаног доношењем рјешења о урбанистичкој сагласности од 2.7.2008. године, одбио, јер је урбанистичка сагласност у свему издата у складу са регулационим планом за то подручје о чему је урбанистичко-грађевинска инспекција обавијестила тужиоце дописом од 3.10.2008. године, а да нису основани приговори тужилаца у погледу удаљености објекта заинтересованих лица од сусједне парцеле, јер је чланом 39. Одлуке о уређењу простора Града Б. (“Сл. гласник Града Б.” број 26/07, у даљем тексту: Одлука) предвиђено да се регулационим планом за

поједина подручја могу утврдити другачија одстојања за објекте из члана 37. Одлуке ако то захтијевају посебни архитектонски услови као и да није од утицаја чињеница да је урбанистичко-грађевински инспектор покренуо иницијативу за укидање по праву надзора рјешења о урбанистичкој сагласности и рјешења о одобрењу за грађење, јер то није предмет испитивања од стране нижестепеног суда.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужиоци оспоравају њену законитост због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде прописа о поступку. У суштини, тужиоци понављају наводе из тужбе да урбанистичка сагласност од 2.7.2008. године није издата у складу са урбанистичко-техничким условима (УТУ) од 26.6.2008. године, јер су видљива одређена одступања у облику, положају и габаритима објекта, а посебно у односу на удаљеност тог објекта од парцеле и објекта тужилаца, а што је у супротности са одредбом члана 37. став 1. алинеја 9 Одлуке, којом је прописано да одстојање новог објекта од три етажне не може бити мање од 6 м од постојећег сусједног објекта и одредбом члана 38. став 1. исте одлуке којом је регулисано да се грађење објекта може одобрити ако је тај објекат удаљен најмање 3 м од сусједне грађевинске парцеле; да је рјешење о урбанистичкој сагласности незаконито, јер је у тачки 2. алинеја 9. рјешења одређено да грађевинску парцелу у тачкама 1283. и 1284. треба формирати у другој фази реализације према регулационом плану, а у тачки 2. алинеја 10. тог рјешења да регулационе и грађевинске линије треба да су у складу са УТУ, а што је у супротности са Законом с обзиром да претходно није формирана грађевинска парцела, па је донесено рјешење у колизији са одредбом члана 71. став 1. тачка б), ђ) и е) Закона о уређењу простора, као и члану 73. тог закона, па се поставља питање како је могуће да је донијето рјешење о урбанистичкој сагласности, а да претходно није формирана грађевинска парцела, нити је утврђено земљиште за редовну употребу објекта, поготово што власник са двије или више парцела које улазе у састав грађевинске парцеле мора претходно да проведе поступак формирања грађевинске парцеле, па да је орган требао прекинути овај поступак док се не формира грађевинска пацела; да је објекат заинтересованих лица изграђен уз постојеће објекте (гаражу и оставу) тужилаца који су изграђени са дозволом; да је у документу Завода за изградњу, који је вршио ревизију документације, наведено да се ради о објекту П+М, а у рјешењу о урбанистичкој сагласности да се ради о објекту П+1; да су у графичком приказу хоризонталне димензије објекта 7,48x12,06 м, док је у урбанистичкој сагласности 7,45x12,06 м. Предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Тужена је доставила списе без одговора на захтјев.

Н. и С.Ж., зтаинтересована лица у овом управном спору, нису доставили одговор на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произилази да су тужиоци против рјешења о урбанистичкој сагласности од 02.7.2008. године поднијели жалбу која је одбачена као неблагоприятна, па је по жалби на закључак првостепеног органа, тужени наложио првостепеном органу да се жалба тужилаца размотри као приједлог за понављање управног поступка окончаног издавањем рјешења о урбанистичкој сагласности будући да тужиоци, као

сусједи, нису учествовали у том поступу иако имају својство узгредне странке у смислу члана 71. став 1. тачка е) Закона. Првостепени орган је поновио поступак на начин да је дозволио тужиоцима учешће у овом поступку у којем су одржане двије усмене расправе на које нису приступили тужиоци, али су се писмено читовали, чиме је задовољен законски услов за понављање поступка.

Према одредби члана 241. став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) орган који је надлежан за рјешавање о приједлогу за понављање дужан је да испита да ли је приједлог благовремен, изјављен од овлаштеног лица и да ли су околности на којима се приједлог заснива учињене вјероватним, а одредбом става 3. овог члана је регулисано уколико су испуњени услови из става 1. овог члана, орган ће испитати да ли су околности, односно докази који се износе као разлог за понављање такви да би могли довести до другчијег рјешења, па ако утврди да нису одбиће приједлог својим рјешењем.

У конкретном случају у овом управном поступку првостепени орган је закључио да докази које су приложили тужиоци нису такви да би могли довести до другачијег рјешења, па је њихов приједлог за понављање поступка окончан издавањем урбанистичке сагласности одбијен, образлажући то тиме да се објекат налази у обухвату регулационог плана за подручје Улица ... (“Сл. гласник Града Бањалука“ број 15/08), а да је урбанистичка сагласност издата у складу са важећим регулационим планом, те да је на основу ове урбанистичке сагласности издато и одобрење за грађење број 03-361-506/08 од 3.10.2008. године, те да је и урбанистичко-грађевинска инспекција обавијестила тужиоце 21.10.2008. године да је урбанистичка сагласност у свему издата у складу са законом и да нема основа да се обуставе радови на јединици дуплекса стамбеног објекта у Ул. ...

Урбанистичка сагласност у смислу члана 71. став 1. тачка г) Закона, између осталих, садржи и урбанистичко-техничке услове, а према одредби члана 72. став 2. алинеја 1. Закона, урбанистичко-техничким условима утврђује се нарочито грађевинска и регулациона линија, док је у рјешењу о урбанистичкој сагласности у алинеји 10 наведено да грађевинске и регулационе линије треба да су у складу са УТУ, па није јасно да ли је урбанистичка сагласност у том дијелу издата у складу са УТУ. Исто тако из садржаја алинеје 9. рјешења о урбанистичкој сагласности произилази да грађевинска парцела није још формирана у појединим тачкама, иако је одредбом члана 73. Закона прописано да се урбанистичка сагласност издаје за цијелу површину која је планом намијењена за изградњу грађевине. То даље значи да се прво мора формирати грађевинска парцела, па онда у складу са формираном грађевинском парцелом издаје урбанистичка сагласност. Из чињеничног утврђења не произилази да је формирана грађевинска парцела за цијелу површину која је намијењена за изградњу грађевине, па су у том дијелу основани приговори тужилаца.

Тачно је да је одредбом члана 38. став 1. Одлуке прописано да се грађење објекта може одобрити ако је тај објекат удаљен најмање 3 м од сусједне грађевинске парцеле, а чланом 39. исте Одлуке дефинисано је да се регулационим планом и урбанистичким пројектом на поједином подручју могу утврдити другачија одстојања за објекте из члана 37, а не и за објекте из члана 38. Одлуке, ако то захтијевају посебни архитектонско-урбанистички услови, па како у конкретном случају није утврђено на којој удаљености је изграђен објекат заинтересованих лица, нити је на графичком приказу одређена и приказана та удаљеност, а ову чињеницу нису утврђивали управни органи, па је у

поступку који је претходио доношењу првостепеног рјешења и оспореног акта, чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, а што је имало за посљедицу неправилну примјену материјалног права.

На ове приговоре које су тужиоци истицали у жалби, а касније и у тужби није се изјаснио тужени, а ни нижестепени суд, иако од утврђивања ових чињеница зависи да ли је орган донио правилну и закониту одлуку, поготово што је одредбом члана 8. ЗОУП прописано да се у поступку мора утврдити право стање ствари и у том циљу се морају утврдити све чињенице и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног рјешења.

Из наведених разлога у побијаној пресуди је остварен разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се отуда захтјев тужилаца уважава, побијана пресуда преиначава на начин да се тужба уважава и оспорени акт поништава на основу одредбе члана 40. став 1. и 2. тог закона, јер је остварен основ из члана 10. тачка 2. и 4. ЗУС за поништење оспореног акта.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић